

BABKA

Z DOMKU NA KUŘÍ NOŽCE

David
Košťák

ilustroval
Daniel
Poharyský

Albatros

Babka z domku na kuří nožce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

David Košťák
Babka z domku na kuří nožce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BABKA

Z DOMKU NA KUŘÍ NOŽCE

David
Košťák

Albatros

Babka Bejvávalka

Kdo se chystá číst nahlas, ať se ihned ztiší. Babka Bejvávalka má totiž ráda klid.

Žije uprostřed lesa, daleko od městského ruchu. Na palouku, kde stojí její dům, přestali i ptáci zpívat, aby ji nerušili. Zvykla si na samotu a nechodí ven. Svět pozoruje jen zpoza oken. No, svět. Spíše řadu opuštěných stromů, po kterých občas v tichosti přeběhne veverka, aby si rozlouskla oříšek v bezpečné vzdálenosti. Je totiž známo, že Babka Bejvávalka střílí prakem po všem, co se šustne. Má ráda svůj klid a střeží si ho. Celé dny se houpe v křesle a tiše listuje ve staré knize, kterou odkládá jen málokdy.

Jak je možné, že toho o Babce Bejvávalce tolik vím, říkáte si asi. Když nechodí ven a na návštěvy si nejspíš také nepotrpí. Odpověď je jednoduchá. Jsem její dům.

A na rozdíl od ní mě svět kolem zajímá! Většinu domácností zdobí upomínky z cest, pohledy, fotografie a mušle, jež šeptem zpívají

o dalekých krajích. Doma u Babky Bejvávalky je ale jen jedna ohmataná kniha, kterou už několikrát procestovalo všech deset prstů. A mě takové cestování rozhodně nestačí. Chtěl bych vidět celý svět na vlastní okna. Sním o tom, že jednoho rána rozhrnu okenice a za nimi budou vlny moře lísající se k písečným plážím, vůně croissantů šplhající na vrchol Eiffelovy věže a hory se sněhovou čepicí. Místo toho však stojím na jednom místě a střídavě s ročním obdobím zapadám pylem, opadaným listím, deštěm nebo sněhem. A z toho je mi těžko na střeše i pod střechou.

Nemyslete si, párkrát už jsem se snažil Babku Bejvávalku z domu vyhnat! V naději, že mi přinese alespoň kamínek nebo šišku z lesa, abych ze světa venku taky něco měl. Jednou když už začínalo mrznout a ona topila v mých kamnech, zauzloval jsem si komín, aby ji kouř plnicí mé místnosti vyhnal ven.

„Že ty na mě šiješ boudu, boudu jedna ztrouchnivělá!“ lamentovala. „Já ale nikam nepůjdu!“ bručela a otevřela všechna okna i dveře dokořán. Ihned jsem je zase pozavíral. Nedala si však říct. Ba naopak! Rozhodla se, že mě za moje vzpurné chování potrestá.

„Ty barabizno jedna!“ tloukla do mých stěn jak divá. „Když ty na mě takhle, tak já tě nechám vymrznout!“

